

LBRIS

We know
books

ANGELA MARSONS

ȚIPĂȚ ÎN ȚĂCERERE

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

PROLOG

Rowley Regis, Black Country

2004

Cinci siluete alcătuiiau o pentagramă în jurul unui morman de pământ proaspăt săpat. Doar cei cinci știau că este un mormânt.

Săparea pământului tare de sub straturile de gheață și zăpadă fusese ca și cum ar fi încercat să cioplească pietre, dar lucraseră cu schimbul. Toți.

Să sape o groapă pe măsura unui adult ar fi durat mai mult.

Lopata trecuse de la unul la altul. Unele mâini erau sovăielnice. Altele, mai sigure. Nimeni nu s-a împotrivit și nimeni n-a scos vreun cuvânt.

Că viața care fusese curmată era nevinovată știau cu toții, dar învoiala fusese făcută. Secretele lor aveau să fie îngropate.

Cinci capete s-au înclinat, văzând în minte cadavrul de sub pământul pe care deja sclipea gheață proaspătă.

În vreme ce primii fulgi cădeau pe mormânt, un fior s-a furișat prin grup.

Cei cinci s-au împrăștiat, urmele pașilor lor săpând
forma unei stele pe zăpada proaspătă, scârțâitoare.
Se săvârșise.

1

Black Country *În prezent*

Teresa Wyatt avea impresia inexplicabilă că această noapte va fi cea din urmă pentru ea.

A închis televizorul și în casă s-a făcut liniște. Nu era liniștea normală care se lăsa în fiecare seară când ea și casa se închideau încetișor și se destindeau spre ora culcării.

Nu știa la ce se așteptase de la știrile de noapte. Anunțul fusese deja făcut în programul de seară al știrilor locale. Poate că spera într-o minune, o amânare.

Încă de când fusese făcută prima cerere, cu doi ani în urmă, se simțea ca un deținut din aripa celor condamnați la moarte. Din când în când veneau gardienii, o duceau la scaunul electric, apoi soarta o readucea în siguranța celulei. Însă de această dată era definitiv. Teresa știa că nu vor mai apărea obiecții, nu vor mai fi amânări.

S-a întrebat dacă ceilalți văzuseră știrile. S-au simțit la fel ca ea? Ar recunoaște că principala lor reacție nu era remușcarea, ci instinctul de conservare?

Dacă el ar fi fost un om mai cumsecade, poate că ar fi existat un strop de muștrare de conștiință îngropat sub grija față de sine; dar nu exista.

Dacă n-ar fi fost de acord cu planul, ar fi fost distrusă, și-a zis. Numele Teresa Wyatt ar fi fost pomenit cu dezgust, nu cu respectul de care se bucura acum.

Teresa n-avea nici o îndoială că plângerea ar fi fost luată în serios. Sursa era duplicitară, dar credibilă. Însă fusese redusă pe veci la tăcere – și asta era ceva ce ea, una, n-avea să regrete niciodată.

Însă din când în când, în anii scurși de la Crestwood încoace, stomacul i se zvârcolise la vederea unui mers asemănător, a unei culori a părului sau a înclinării într-o parte a unui cap.

Teresa s-a ridicat în picioare și a încercat să alunge melancolia care se ținea după ea ca o umbră. S-a dus în bucătărie și a pus în mașina de spălat vase farfuria și paharul de vin.

Nu era vreun câine pe care să-l lase pe afară sau vreo pisică pe care s-o lase să intre. Doar ultima verificare de noapte a zăvoarelor.

Din nou a izbit-o impresia că verificarea asta n-avea rost; că nimic nu putea să țină în frâu trecutul. A îndepărtat gândul. N-avea de ce să se teamă. Făcuseră cu toții o învoială și funcționa de zece ani. Doar cinci dintre ei știau adevărul.

Știa că este prea încordată ca să adoarmă imediat, însă convocase o ședință cu personalul la 7.00 dimineața și nu putea să întârzie.

A intrat în baie și a dat drumul la apă, adăugând o cantitate generoasă de spumant cu lavandă. Pe dată, mirosul a umplut încăperea. O lungă bălăceală, pe lângă paharul cu vin de mai devreme, ar trebui s-o îmbie la somn.

Capotul și pijamaua de satin erau împăturite frumos pe capacul coșului de rufe când a intrat în cadă.

A închis ochii și s-a lăsat în voia apei care o învăluia. A zâmbit, în vreme ce neliniștea începe să scadă. Era hipersensibilă, asta era tot.

Teresa simțea că viața îi fusese împărțită în două segmente. Erau treizeci și șapte de ani î.c., cum își numea viața înainte de Crestwood. Acei ani fuseseră fermecați. Nemăritată și ambițioasă, fiecare hotărâre îi aparținea. Nu dăduse socoteală nimănui.

Însă anii de după aceea fuseseră diferiți. Spaima i-a urmărit ca o umbră fiecare mișcare, i-a influențat hotărârile.

Și-a amintit ce citise undeva: conștiința nu-i altceva decât teama că vei fi prins. Teresa era destul de cinstită ca să recunoască faptul că, pentru ea, afirmația era adevărată.

Însă taina lor era în siguranță. Trebuia să fie.

Brusc, a auzit sunetul unui geam care se sparge. Dar sunetul nu era îndepărtat. Era la ușa bucătăriei sale.

Teresa a rămas neclintită, ciulind urechile ca să prindă alte sunete. Zgomotul n-ar fi alarmat pe nimeni altcineva. Următoarea casă era la vreo 70 de metri, de cealaltă parte a unui gard din chiparoși înalt de aproape 7 metri.

Tăcerea casei s-a îngroșat în jurul său. Liniștea care s-a lăsat după zgomotul puternic era plină de amenințare. Poate că nu era nimic altceva decât un act de vandalism prostesc. Poate că vreo doi elevi de la „Saint Joseph“ îi aflaseră adresa. Doamne, spera să fie asta!

Sângele i se năpustea prin vene, îi vibra în tâmple. A înghițit în sec, încercând să-și desfunde urechile.

Trupul a început să-i reacționeze la senzația că nu mai este singură. S-a ridicat în capul oaselor. Sunetul

apei care se așeza la loc era puternic când plescăia pe marginile căzii. Mâna i-a alunecat pe porțelan și partea dreaptă i-a alunecat înapoi în apă.

Un sunet la baza scării a distrus orice firioșor de speranță că era un vandalism prostesc.

Teresa știa că nu mai are timp. Într-un univers paralel, toți mușchii ar fi reacționat la amenințarea iminentă, dar în acesta atât corpul, cât și mintea îi erau încremenite de inevitabil. Știa că nu-i mai rămăsese vreun loc în care să se ascundă.

Pe când auzea scârțâitul treptelor a închis un moment ochii și i-a impus corpului să rămână liniștit. Era ceva care ținea de libertate în faptul că se confrunța, în cele din urmă, cu spaimile care o bântuiseră.

Când a simțit aerul rece pătrunzând pe ușă în încăperea a deschis ochii.

Făptura care a intrat era la fel de neagră și lipsită de trăsături ca o umbră. Pantalonii de muncitor se uneau cu un hanorac din molton gros, negru, acoperit de un palton lung. O cagulă de lână acoperea fața. Dar de ce eu? Mintea Teresei era plină de furie. Nu era ea veriga cea mai slabă.

A clătinat din cap.

- N-am vorbit, a zis ea.

Cuvintele erau aproape neuzite. Fiecare dintre simțuri începea să se închidă în vreme ce trupul se pregătea de moarte.

Silueta neagră a făcut un pas spre ea. Teresa căuta un indiciu, dar n-a găsit nici unul. Nu putea să fie decât unul dintre ceilalți patru.

A simțit trădarea propriului trup când urina i s-a scurs dintre picioare în apa parfumată.

- Jur... n-am...

Cuvintele Teresei s-au stins în vreme ce încerca să se ridice în șezut. Spuma făcea cada alunecoasă.

Răsuflarea îi venea în hârâieli scurte, ascuțite, pe când se gândea cum era cel mai bine să se roage să fie cruțată. Nu, nu voia să moară. Nu era vremea. Nu era pregătită. Erau lucruri pe care voia să le facă.

A avut brusc imaginea apei care îi inundă plămâni; îi umflă ca pe baloanele de la o petrecere.

A întins mâna implorând, găsindu-și în sfârșit vocea.

- Te rog... te rog... nu... Nu vreau să mor...

Silueta s-a aplecat peste cadă și i-a pus câte o mână înmănușată deasupra fiecărui sân. Teresa a simțit apășarea care o silea să se scufunde și s-a trudit să se ridice. Trebuia să încerce să explice, însă forța mâinilor a crescut. A încercat din nou să se ridice din poziția inertă, dar n-avea nici o șansă. Gravitația și forța brută o făceau să nu fie în stare să se împotrivescă.

Când apa i-a încadrat fața, a deschis gura. Printre buze i-a scăpat un suspin în vreme ce încerca o ultimă dată.

- Jur...

Cuvintele i-au fost întrerupte și Teresa a văzut cum bule de aer îi ies din nas și se ridică la suprafață. Părul îi plutea în jurul feței.

Silueta pâlplăia de cealaltă parte a barierei de apă.

Trupul Teresei a început să reacționeze la lipsa de oxigen și ea a încercat să potolească panica dezlănțuită. Brațele i s-au zbatut și mâna înmănușată a fost înlăturată un moment de pe stern. A izbutit să-și ridice capul deasupra apei și a văzut mai bine ochii reci, pătrunzători. Recunoașterea i-a stors ultima răsuflare.

Frântura de clipă de confuzie i-a fost de ajuns agresorului ca să-și reia locul. Două mâini i-au silit trupul să se scufunde și l-au ținut bine acolo.

Încă nu-i venea să creadă nici măcar când conștiința a început să se piardă.

Teresa și-a dat seama că tovarășii săi de conspirație habar n-aveau de cine trebuie să se teamă.

2

Kim Stone a pășit pe lângă Kawasaki Ninja ca să regleze volumul iPod-ului. Difuzoarele dansau pe notele argintii ale Concertului lui Vivaldi *Vara* pe când se îndreptau spre partea ei preferată: finalul numit „Furtuna“.

A pus cheia tubulară pe masa de lucru și și-a șters mâinile pe o cârpă rătăcită pe acolo. S-a uitat lung la acea Triumph Thunderbird pe care o restaura de șapte luni încoace și s-a întrebat de ce în seara asta n-o captivase.

A aruncat o privire spre ceasul de la mână. Aproape 11.00 noaptea. Restul echipei sale probabil că tocmai în vremea asta se împleticea afară din The Dog. Și, cu toate că ea nu pune gura pe alcool, își însoțea echipa atunci când simțea că merită asta.

A luat cheia tubulară și s-a lăsat pe genunchieră alături de Triumph.

Pentru ea nu era o sărbătorire.

Fața îngrozită a Laurei Yates îi plutea în fața ochilor când a băgat mâna în măruntaiele motocicletei și a găsit capătul din spate al arborelui cotit. A pus cheia tubulară pe piuliță și a început s-o miște înainte și înapoi.

Trei verdicte pentru viol aveau să-l trimită pe Terence Hunt la pușcărie pentru foarte multă vreme.

Dar nu destul de mult, și-a zis Kim.

Pentru că fusese și a patra victimă.

A răsucit iar cheia, însă piulița refuza să se strângă. Montase deja lagărul, pinionul, garnitura și rotorul. Piulița era ultima piesă din puzzle și blestemăția aia refuza să se strângă pe garnitură.

Kim s-a holbat la piuliță și a silit-o în gând să se miște singură. Tot nimic. Și-a concentrat furia asupra cozii cheii și a împins din răsputeri. Filetul s-a rupt și piulița s-a răsucit în voie.

- Fir-ar să fie, a strigat ea, azvârlind cheia în celălalt capăt al garajului.

Laura Yates tremura în boxa martorilor pe când povestea supliciul de a fi fost târâtă în spatele unei biserici și agresată sexual cu brutalitate timp de două ore și jumătate. Ei văzuseră cu ochii lor cât de greu îi era să stea așezată. La trei luni după atac.

Fata de nouăsprezece ani stătuse în sală în vreme ce era citit fiecare verdict de vinovăție. Apoi au ajuns la cazul ei și a fost rostit un cuvânt care avea să-i schimbe pentru totdeauna viața.

Nevinovat.

Și de ce? Din pricină că fata băuse vreo două pahare. Ce contau cele unsprezece cusături care se întindeau din spate până în față, coasta ruptă și ochiul învinețit? Probabil că și-o căutase cu lumânarea, și asta pentru că băuse două afurisite de pahare.

Kim și-a dat seama că mâinile începuseră să-i tremure de furie.

Echipa ei credea că trei din patru nu era rău. Și nu era. Însă nu era destul de bine. Nu pentru Kim.

S-a aplecat să cerceteze vătămarea produsă motocicletei. Fusese nevoie de aproape șase săptămâni ca să dea de urma blestematelor ăloră de piulițe.

A pus la loc bucușă și a răsucit din nou cheia între degetul mare și arătător, iar telefonul mobil a început să sune. A lăsat piulița din mână și a sărit în picioare. Un apel atât de aproape de miezul nopții n-aducea niciodată vești bune.

- DI¹ Stone.

- Avem un cadavru, doamnă.

Firește. Ce altceva ar fi putut să fie?

- Unde?

- Hagley Road, Stourbridge.

Kim cunoștea zona. Era chiar la hotarul cu vecinii lor din West Mercia.

- Să-l sunăm pe DS² Bryant, doamnă?

Kim s-a crispat. Nu putea suferi termenul „doamnă“. La treizeci și patru de ani încă nu era pregătită să i se zică „doamnă“.

În minte i-a apărut o imagine a colegului său urcând împleticit într-un taxi în față la The Dog.

- Nu, cred că o să mă ocup de asta singură, a zis și a încheiat convorbirea.

A stat două secunde, pe când amuțea iPod-ul. Știa că trebuie să treacă peste învinuirea din ochii Laurei Yates; reală sau închipuită, o văzuse acolo. Și nu putea să și-o scoată din minte.

Avea să știe întotdeauna că dreptatea în care credea dezamăgise pe cineva pe care ar fi trebuit să-l apere. Kim o convinsese pe Laura Yates să aibă încredere atât în ea, cât și în sistemul pe care ea îl reprezenta, și nu putea să alunge impresia că Laura fusese lăsată de izbeliște. De ea și de sistem.

¹ *Detective Inspector*

² *Detective Sergeant*